

TÖRÖKÖR

2014. december

A törökóri gyülekezet lapja



Békesség fejedelme

„A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát, a homály földjén lakókra világosság ragyog. Te megszorítod a népet, nagy örömet szerzel neki. Úgy örülnek színed előtt, ahogyan aratáskor szoktak örülni; ahogyan vigadni szoktak, akiknek zsákmányt osztanak. Mert terhes igáját, a hátát verő botot, sanyargatójának vesszejét összetöröd, mint Midján napján. Mert minden dübörögve menetelő csizma és véráztatta köpönyeg elég, és tűz martaléka lesz. Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme!”

Ézsaiás könyve 9, 1-5

Balássy András

Karácsony táján a szokásosnál jobban keressük a békességet. Hogy miért? Bizonyára ezernyi történetből sem áll össze valami átfogó igazság. Ahogyan a békesség keresésének a módja is sokféle. Az ajándék – többek között – a béke jele is. És nem csak szeretteink, barátaink a címzettek, hiszen az ilyenkor megszorított jótékonykodás is a baráti jobb kinyújtása. El akár addig a gondolatig is, hogy a nélkülözhető családok életébe lopjunk egy kis fényt, meleget, békességet. Ebbe az irányba mutat a jellegzetesen karácsonyi hangulatú, andalító zene is, amely betölti a közös tereket – és számos otthont.

Ennek ellenére sokak számára a karácsonyi készülődés és ünnep zaklatott, terhes, feszengő, kínos, nyugtalan. A felszínen és a lelkek mélyén egyaránt. Lehet, hogy ezért vágyunk ilyenkor olyannyira a békességre?

Persze „nincs győzelem áldozatok nélkül”. Valami igazán jóra vágyunk, ezért akár komoly áldozatokat is meghozunk. A kérdés csak az, azt a bizonyos „igazán jót” mi hozzuk létre, mi érjük el, érdemeljük ki, vagy adatik?



„Fiú adatik nekünk.” A Fiúban pedig olyan békesség, amelyről álmodni sem merünk. Nem fegyverszünet. Nem az erőegyensúly hidegháborúja. Nem az erősek diktátuma, amelybe bele kell nyugodni. Még csak nem is a felismert közös érdekek együttműködése. A Fiú uralma beköszöntével feleslegessé válik minden fegyver. És feleslegessé válik minden félelem. Mint egykor, az Édenkertben.

A Fiú uralma várat magára. Várjuk. Várjuk Őt, a Teljességet. De az a bizonyos fény már megjelent ezen a homály borította földön. A békesség éppen ezért nem illúzió vagy jámbor óhaj, hanem az Ő valósága minden szívben, amelyet – mint annak Ura – lefegyverzett, és amelyről levette a félelem bilincseit.

GYÜLEKEZETI ÉLET

Szeptember 28-a ünnepnap volt a gyülekezet életében. Nagytiszteletű úr három gyermeket keresztelehetett meg: Bácsy Bogit, Kiss Dorkát és Szabó Lillát. A keresztség annak jele, mondta, hogy Jézus Krisztus belép az életünkbe, kiontott vérré megmos bennünket, s megtisztít minden bűntől. Ez Isten öröme, ez az evangélium, amely most érte el a három gyermeket, egy új nemzedék képviselőit, hogy bennük az ígérettel: „íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Márk 16,14-20) megtartó erő legyen. Nagytiszteletű úr arra figyelmeztetett, nem mindegy hogyan készülünk fel arra, hogy élni tudjunk ezzel az erővel, s bizony nem mindegy, élünk-e és hogyan élünk ezzel az erővel, ezzel a kegyelemmel, mindannyiunk reménységével. Ünnep volt ez a nap azért is, mert Jeckel Eszter és Soós Tamás a gyülekezet előtt, gyermekeik jelenlétében újíttotta meg kettejük, napra pontosan huszonöt éve ugyanitt kötött házasságát. Nagytiszteletű úr Pál apostol thesszalonikaiakhoz írott első levelének 5. fejezetéből idézett: „Mindenkor örüljétek, szüntelenül imádkozzatok, mindenért hálát adjatok”. (1. Thessz 5,16-18) Örüljenek és adjanak hálát azért, amit a huszonöt év alatt egymással megélhettek, amit jóban, rosszban egymásnak jelentettek, s amiről fogadalmukat megújítva bizonyosságot tettek, s imádkozzanak ahhoz, akitől mindezt kapták. A gyülekezet 134. zsolnáruk 3. versszakának kívánságával köszöntötte a házaspárt: „Megáldjon téged az Isten”. A gyülekezeti délután vendége Varga Lajos Márton presbiter volt, aki életéről beszélt, kiemelve azokat az élményeit, tapasztalatait, azokat az eszméket, amelyek megannyi kérdésen, kétségen át hitre juttatták. A gyülekezet ez alkalommal köszöntö meg Koroknai-Tegez Ferenc nagytiszteletű úr féléves szolgálatát, megajándékozva őt Fekete Károly munkájával a Heidelbergi kate magyarázatával, s néhány gyülekezeti tagunk életigéhez fűzött, írásban is rögzített személyes vallomásával.

Október 2-án a presbitérium megvitatta és elfogadta az Aréna-per elvesztése miatt szükségessé vált pótköltségvetést, valamint döntött a Zugló békességéért szervezett zarándokmeneten és az azt követő gyűlésen való részvételünk kérdéseiben.

Folytatás a 2. oldalon

Akik az Úrban bíznak

November 22-én délután két órakor a zsúfolásig telt templomban, végre sor kerülhetett a régen várt toronyavató istentiszteletre és ünnepségre. A toronyszentelő imát Simonfi Sándor esperes mondta, ígét, Lukács evangéliumának 16 fejezetének 19-31. verse alapján Bölcskei Gusztáv tiszántúli püspök, a Magyarországi Református Egyház Zsinatának lelkészi elnöke hirdetett. A hálaadó esemény emelkedettséget nagyrészt az magyarázhatja, hogy közel ötévnyi, akadályokkal, konfliktusokkal, reményekkel és csalódásokkal teli történet van mögöttünk, anélkül, hogy az egész befejeződhetett volna.

Varga Lajos Márton

A történet

Dr. Nagy Sándor főgondnok úr 2010. március 24-én levéllel fordult a presbitériumhoz és a szolgálatot vállaló munkatársakhoz, mindnyájukat közös gondolkodásra szólítva. Részint pénzügyi helyzetünk javításának lehetőségei, részint a gyülekezet létszámgyarapításának feladata foglalkoztatta. Javaslatai közül a legnagyobb figyelmet egy kapu elé építendő torony keltette. Úgy érvelt, hogy templomunk elrejtettségének vannak ugyan előnyei, de nagy hátránya, hogy vajmi kevesen vehetnek tudomást

róla. Sem tornyát nem látják, sem harangját nem hallják a jövő-menő emberek elegendő távolságból ahhoz, hogy ráébredjenek: Isten háza áll itt.

A Törökőr az évi áprilisi számában két egymást kiegészítő közlemény foglalkozott a gyülekezet helyzetével. A presbitérium konzultációjáról beszámoló Mit tehetünk mi?, és dr. Nagy Sándor főgondnok úr Csak magunkra számíthatunk című levele. Ez utóbbi egyebek közt arra szólít, hogy ereje szerint tegye rendszeressé támogatását mindenki, adakozzon egyházközségünk szükségleteire, működésének fedezésére.

Folytatás a 3. oldalon



Így kezdődött

2 TÖRÖKÖR

Folytatás az 1. oldalról
(Gyülekezeti élet)

A pótköltségvetési javaslatot, amelyre a pernyertes fél számára megítélt 455 ezer forintos ügyvédi költség kifizetése miatt volt szükség, Balássy András nagytiszteletű úr ismertette. A testület a javaslatot elfogadta, a gyülekezet 2014. évi költségvetésének bevételi és kiadási főösszegét 455 ezer forinttal megemelte. Megköszönte dr. Nagy Sándor főgondnoknak és feleségének, dr. Nagy Sándornénak, hogy a gyülekezet helyett megelőlegezték a kifizetendő ügyvédi költséget, továbbá, hogy 200 ezer forintot adtak a gyülekezet épületének felújítására. A presbitérium megköszönte a gyülekezet tagjainak erre a célra szánt eddigi adományait is, egyszersmind kéri és köszönettel fogadja a továbbiakat is. A presbitérium meghallgatta nagytiszteletű urat, és dr. Nagy Sándor főgondnok urat, akik részt vettek a Zuglói Önkormányzat Egyházi Tanácsának ülésén. Beszámolójuk szerint ott Pajor András a Herminamezői Szentlélek Plébánia plébánosa arról beszélt, hogy Zuglóban tarthatatlan mértékű gyűlölködés van, ezért a Szeretjük Zuglót Egyesület az önkormányzati választás előtti szombatira Zugló békességeért kiálló zarándokmenetet és gyűlést szervez. Ehhez a kerületben működő egyházi szervezetek tevékeny részvétele is szükséges. A rendezvényen különféle felekezetek lelkészei közösen felolvassák Pál apostol Korinthusiakhoz írt első levelének 13. részét, a Zugló békessége érdekében kiadott közös nyilatkozatukat, továbbá beszédet mond Rozgonyi Zoltán alpolgármester, polgármesterjelölt is, aki beszédében vállalni fogja, hogy – megválasztása esetén – nem áll bosszút az őt ért támadásokért. A presbitérium döntése szerint a gyülekezet belső békéjének megőrzése érdekében a rendezvényen való részvételi lehetőséget a következő vasárnapi istentiszteleten hirdetni fogjuk. A gyülekezet belső békéjét megóvandó azonban arra külön felhívja a gyülekezet figyelmét, hogy azon az egyik polgármesterjelölt is beszédet fog mondani, más vele versenyben álló, vagy másik politikai táborhoz tartozó politikus azonban nem. A gyülekezet a rendezvényhez szervezőket, a műsorhoz színvonalas fellépőket vagy gyerekeket, továbbá a felolvasásban lelkészi részvételt nem tud biztosítani. A rendezvény időpontja ugyanis egybeesik a TeTRISZ konfirmációs felkészítő időpontjával, valamint a 72 óra kompromisszumok nélkül program önkénteseinek tervezett gyülekezeti szolgálatával. Nagytiszteletű úr, napirenden kívül, létrehozta a november 22-én esedékes hálaadó istentisztelet szervező bizottságát. Tagjai: Balássy András, Czanik András, dr. Dibuz Sarolta és dr. Nagy Balázs, akik – feladatuk szerint, az eseményt készítik elő és gondoskodnak zavartalan lebonyolításáról. Dr. Nagy Sándor vállalta, hogy a kerületi lapokban megkísérli biztosítani a sajtónyilvánosságot. (Nagy Balázs Ágoston)

Folytatás a 3. oldalon

Folytatás a 2. oldalról (Gyülekezeti élet)

Október 19-én, minthogy nagytiszteletű urat Gazdagréten biznyságtételre kérték, istentiszteletünkön Kardos Eszter tiszteletes asszony szolgált. Igé hirdetésében (lectio: Lk 9,1-9, textus: Lk 9,10-11/a) Jézus Krisztus tanítványoknak adott parancsára összpontosított: az evangélium hirdetésére, és a gyógyításra, s ezekben a keresztyének feladatára, hogy az embereket hozzá vezessék.

Október 24-én gyülekezeti kiránduláson vehetett részt az a négy felnőtt és ugyanennyi gyermek, akiket nem riasztottak el az esőfelhők. A résztvevők a tervezett út kiindulópontjához megérkezve az eső eleredtével egy közeli bevásárlóközpontba húzódtak be, ahol a tervezett kamaraerdei helyszín helyett a Campona gyorséttermei között rögtönzött piknik, majd a Budafokról a Ferencvárosi pályaudvarig tartó vonatút végül elegendő élményt és kalandot kínált mindenkinek. (Cz. A.)

November 6-án gyűlést tartott a presbitérium. A gyűlésnek két napirendi pontja volt. Elsőként a közegyházi tisztújítás. Ennek során két fordulóra volt szükség, hogy a jelöltek közül minden pozícióra megfelelő jelöltet találjon a titkosan zajló szavazás. A második napirenden belül a presbitérium először a november 22-én tartandó toronyavatási ünnepség, valamint a hálaadó istentisztelet előkészületeiről hallgatott meg beszámolót. A presbitérium harminc meghívót tervez kiküldeni a gyülekezet területén működő iskolák, óvodák vezetőinek, a három érintett kerület polgármesterének, önkormányzati képviselőinek, kisegyházak illetékeseinek, Lajos atyának, a Lisieux-i Kis Szent Teréz plébánosának és más egyházi vezetőknek. Készül az énekkar, vannak jelentkezők rendezőnek és szendvicssenésre, konyhai segítségre. A fiatalok plakátozni fognak a Tetrisz foglalkozás keretében. Ezután a presbitérium jóváhagyta a felújítással kapcsolatos pótmunkák költségeit. Mint kiderült, váratlanul sort kellett keríteni a tető szélének bádogozására, ez 800 ezer forintba került, 200 ezerért új tetőablakokat építettek be, 100 ezer forintot fizettünk az udvaron felhalmozott szemét, a tetőcserepek elszállításáért és a kert rendezéséért. A testület megállapodott abban, hogy amint feláll az új egyházmegyei hivatal, kérni fogjuk, hogy ezzel az 1,1 millió forinttal emeljék meg az építési segély összegét. Pótköltségvetésre nincs szükség, mert a pótmunkák plusz költségei nem haladják meg a költségvetés 10 %-át. Bejelentés hangzott el a hátsó homlokzat felújítási munkálatainak elkezdéséről. (D.S.)

November 22-én délután két órakor a zsúfolásig telt templomban, végre sor kerülhetett a régen várt toronyavató istentiszteletre és ünnepségre.

Folytatás a 4. oldalon



Igy folytatódott

Folytatás a 2. oldalról (Akik az Úrban bíznak)

Azt is javasolja, hogy szélesebb körben is vitassuk meg korábbi javaslatát: a bejárat elé vagy fölé emelt torony építését, amivel esetleg még a Kerepesi úton haladókat is figyelmeztethetnénk a templomra, ahol Isten köré szoktunk összegyűlni. A vitában arra is közösen kereshetnénk megoldási javaslatokat, hogyan gyarapíthatnánk a gyülekezet aggasztóan alacsony létszámát.

A júniusi számban Bán Károly, Barabási Géza, Wágner Olivér és Balázs Péter fogalmazta meg véleményét. Most Ónodi-Szabó Péter, Czánik András szól hozzá, de a lap közreadta azok véleményét is, akik nem akarták nevük és fotójuk közlését. A megszólalók szerint torony bizony kell. Különösen az, amelynek látványtervét dr. Töröcsik Frigyes felkérésére

Villányi Judit rövid idő alatt elkészítette, s amit a Törökőr azonnal közre is adott. A hozzászólók egyetértettek a főgondnok úrral: igen, láthatóvá teszi a gyülekezetet és templomát, Isten hajlékát. Ami azonban csak az egyik dolog. A másik az, hogy tetszik is. Mert egyszerű, tiszta vonalvezetésű, méltósága van. Akadt ugyan, aki némi feszültséget látott a parókia épülete, és a torony stílusa között, de a vázlatot nézve többeknek is olyan érzése támadt, mintha ez a torony már ott állna a parókia előtt, s mintha mindig is ott állt volna. Ami talán túlzás, de a vázlatrajz majd mindenkinek bizonyította: lehet olyan tornyot állítani, amelyik legalább megközelítőleg olyan, amire szükségünk van, amit mindannyian magunkénak érzünk, s aminek felépítésére némi reményünk is lehet.

Folytatás a 4. oldalon

TÖRÖKÖR 3

Folytatás a 3. oldalról
(Akik az Úrban bíznek)

Igaz, sokba fog kerülni, olcsón megúszni nem lehet, miközben vannak egyéb, alig halasztható feladataink is: fűdém-szigetelés a gyülekezeti házban, a padlás-tér rendezése az ifjúságnak, sőt, mondta valaki, rendbe kellene már tenni a kapualjat. Mégis, aki valamelyest meg tudta becsülni a lehetséges költségeket, arra a belátásra jutott, hogy a toronyra való nem lehetetlen összegyűjteni, a többihez pedig Isten segítségét kérjük és reméljük, előbb-utóbb bizonyosan sort keríthetünk rájuk. Munkára pedig a pincelejárárt megépítő csapatot kellene felkérni, ők talán nem kerülnének olyan sokba, meg aztán szavatolva van a rendes munka is.

Villányi Judit vázlata egy barátságos, emberi léptékű, de ugyanakkor méltóságot sugárzó építményt állított a gyülekezet

elő. Olyat, ahogy Villányi Judit fogalmazott, amely kilép az utcára, kiterjeszti a gyülekezet erőterét, emlékeztet a gyülekezetet alapító erdélyiekre, régi templomokra és megszólít, hívogat. Ez nemcsak azért fontos, mert templom bejáratáról van szó, hanem, mert a parókia épülete méreteivel kitűnni nem tud, és figyelmet egyéb jellegzetességeivel sem kelt. Itt a bejáratnál tehetjük kívülről is láthatóvá azt, aki, és ami látszani akar, hallhatóvá, aki, és ami beszélni szeretne – mondta.

A presbitérium szeptember 9-i rendes gyűlésén foglalkozott a toronnyal, megvitatta a felmerülő kérdéseket, és négy igen, egy nem, valamint két tartózkodó szavazattal határozatilag támogatta. A gyakorlatias feladatok ellátására toronybizottságot hívott életre, majd 2011 márciusában Villányi Judittól megrendelte a terveket.

Folytatás az 5. oldalon



Ilyen lett
4 TÖRÖKÖR

Folytatás a 3. oldalról
(Gyülekezeti élet)

A toronyszentelő imát Simonfi Sándor esperes mondta, ígét, Lukács evangéliumának 16 fejezetének 19-31. verse alapján Bölcskei Gusztáv tiszántúli püspök, a Magyarországi Református Egyház Zsinatának lelkes elnöke hirdetett. A jeles vendégeknek, mindazoknak, akiknek a gyülekezet sokat köszönhet, Balássy András nagytiszteletű és dr. József Sándor főgondnok úr emléklapot adott át. A délután szeretetvendégséggel zárult. Az eseményről a Törökör, a 2–7. oldalon természetesen külön is beszámol.

November 23-án lelkipásztorunk októberi bizonyoságtételét is viszonzva a gazdagréti gyülekezet lelkesze, Lovas András Ef 1,25-23 alapján hirdette Isten ígétét a vasárnapi istentiszteleten és megkeresztelte a lelkész házaspár legkisebb gyermekét, Balássy Johanna Katalint. Keresztelői prédikációjában kiemelte: Jézus Krisztus hatalma, hogy életet ad, ezért a keresztelő a hálaadás és a hitvallás alkalmá, egyúttal a gyülekezetbe befogadás ünnepe. A lelkipásztor és felesége ugyanis – mint Isten gyermekei, édesanya és édesapja – a gyülekezet tagjai, a keresztyén gyülekezet, a misszió és a lelkész családja pedig Jézus Krisztusé, nem a lelkészé. A Heidelbergi Káté szavaival: „mind testestül, mind lelkestül, úgy életemben, mint halálomban nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, a Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok.” (Cz.A.)

HÍREK

Templomszentelés. 2011-ben tették le Debrecen legújabb református templomának alapkövét a Lencztelepen. A 120 férőhelyes templom ebben az évben teljesen elkészült, a templomszentelő ünnepséget, október 4-én 14 órától tartották az új templomban. Az ünnepi alkalmon Bölcskei Gusztáv, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke hirdetett ígét. (reformatus.hu)

Bibliai kéziatlász. A Kálvin új kiadványa, Paul Lawrence és Richard Johnson közös munkája, Görgey Etelka fordításában a világ teremtésétől a keresztyénység terjedéséig tekinti át a bibliai elbeszélést, könnyen használható formában, vagyis gazdagon illusztrálva képekkel, térképekkel és háttérinformációkkal, grafikonokkal, időrendi táblákkal. Bolti ára 4000, internetes ára 3400 forint. (kalvinkiado.hu)

Konferencia. A Magyarországi Református Egyház Kálvin János Emlékbizottsága október 18-án, a 2009 – 2014 közötti Kálvin Emlékévek záró rendezvényeként konferenciát szervezett Budapesten, a Kálvin téri református templomban. A konferenciát dr. Szabó István a Duna-melléki Református Egyházkerület püspöke, a Parókiális Könyvtár Bizottság elnöke nyitotta meg.

Folytatás az 5. oldalon

Folytatás a 4. oldalról (Hírek)

Beszámolt arról, hogy a több mint négy évtizeddel ezelőtt megszakadt Református Egyházi Könyvtár sorozat Kálvin János újszövetségi biblia magyarázatainak tizen négy kötetes, egységes megjelenésű kiadásával éledt újjá. Sok és sokféle vonatkozást feltáró előadás hangzott el. A Kálvin Emlékévek méltó záróakkordját képezte Búza Barna szobrászművész Kálvin-szobrának megkoszorúzása, amely 2000 óta – néhány éves kényszerű áthelyezést követően – napjainkban újra a Kálvin tér díszé. (*parokia.hu*)

Kitüntetések. A reformáció emléknapi alkalmából Károli Gáspár-díjjal tüntették ki Felhősné Csiszár Sarolta magyar-történelem szakos középiskolai tanárt, etnográfus-muzeológust, Benczúr László építészt és Bódiss Tamás karnagyzenepedagógust. A díjakat Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere és Soltész Miklós egyházi, nemzetiségi és civil társadalmi kapcsolatokért felelős államtitkár adta át október 31-én délelőtt Budapesten. (*reformatus.hu*)

Zsinat. Utolsó ülését tartotta a zsinati székházban november 12-13-án tartotta utolsó ülését a Magyarországi Református Egyház Zsinata. Az MRE legfőbb döntéshozó és intézkedő testülete jelenlegi összetételében befejezte munkáját és ezzel véget ért Bölcskei Gusztáv püspök, a Zsinat lelkes elnökének tizen nyolc éves egyház kormányzói időszaka is. Igaz, jelenleg még zajlanak a választások a Magyarországi Református Egyházban, amely során tisztújítást tartanak az egyházmegyék, az egyházkerületek és a Zsinat választott tisztségei esetében, de éppen ezért kerítették sort az Abonyi utcai székházban a visszatekintésre és a számvetésre. Bölcskei Gusztáv elnökségi beszámolója ezt el is mélyítette: gondolatmenete átfogta tizen nyolc évnyi egyház kormányzói tevékenységének egészét. A tiszántúli püspök a maximális három cikluson keresztül szolgálta egyházkerületét és töltötte be a zsinati lelkes elnöki tiszteket. Az ez idő alatt történeteket úgy foglalta össze, hogy az egymással vetélkedő, széthúzó egyházkerületek korszakától a református intézmények folyamatos bővülésén, stabilizálódásán és a Kárpát-medencei egység izmosodásán keresztül, sok küzdelemmel, a jövőjét kutató egyház közösségig vezetett az elmúlt tizen nyolc év konfliktusos ívé. A beszámolók sorában a Zsinat állandó és eseti bizottságai, illetve egyéb szervezetek, valamint a közegyházi intézmények is számot adtak elmúlt hat éves tevékenységükről. A tájékoztatók közül kiemelkedett az egyházzsociológiai kutatás eredményeiről szóló előadás, és az Egyházi Jövőkép Bizottság munkáját lezáró előterjesztés. A novemberi zsinati ülésszakokon megszokott díjátadók is lezajlottak.

Folytatás a 6. oldalon

Folytatás a 4. oldalról (Akik az Urban bízna)

Ezt követően a presbitérium, mintegy a gyülekezet egészét bevonnva, egyházközségi nyílt szavazást tartott, amely a torony építését nagy többséggel támogatta, vagyis felhatalmazta a presbitériumot a terv jóváhagyására. A munkálatok azonban a finanszírozási nehézségek miatt nem kezdődhetek meg. A gyülekezet úgy gondolta, hogy maga oldja meg a nehézségeit, azaz kölcsönt vesz

fel tagjaitól, erre azonban az egyházmegyétől nem kapott engedélyt. Végül 2014. május 13-án a tetőzet cseréjére és a toronyra az Egyházmegyei Tanács megítélte a tízmillió forintos kölcsönt, aminek folyósításához a gyülekezetnek önrészként egymilliót kellett előteremtenie. A munkát a Saltem Kft. július 7-e és október 15-e között, a tervezettnél a rossz időjárás miatt ugyan hosszabb idő alatt, de közmegelegedésre elvégezte.

A felújítás folyamatának ugyan meghatározó része volt a torony megépítése és a tető rendbetétele, de ezzel nem merült ki: az elmúlt öt évben majdcsak minden esztendőben történt valami említésre méltó. A fontosabbak közül először a 2009-ben megépült pincelejáratot kell megemlíteni, dr. Törőcsik Frigyesnek köszönhetjük, de ekkor zajlott a parókia tetejének javítása, elvégeztettük a halaszthatatlan bádogos munkákat, felszereltettük a hófogó rácsokat, de ekkor jutott pénz a templomtér hangosítására, a templom ajtajának cseréjére és a kertrendezésre is. A következő évben került sor a gyülekezeti ház fűdémszigetelésére, a pinceklub rendbetételére, ugyanott a fűtésrendszer kiépítésére. 2012-ben lebetonoztuk a torony alatti belépőt, s minthogy egy kilétét felfedni nem akaró testvérünk 720 ezer forintot dobott be a kapu levélnyílásán, ami elég volt arra, hogy rendbe tétessük a parókia homlokzatát. 2013-ban Sipos István és Nagy Gyula orgonaépítő alapos munkával, s jelentős részben adományként felújította a sípos orgonát. Abban, hogy ennyi mindent elvégeztethettünk, múlhatatlan érdemei vannak Balássy András nagytiszteletű, és dr. Nagy Sándor gondnok úrnak, valamint az adakozó szívű gyülekezetnek.

A megszentelés

Az avató istentiszteleten a fohász, az apostoli köszöntés, majd a hatalmasan megszólaló fennálló ének után (Adjatok hálát az Istennek, 105.), Simonfi Sándor esperes toronyszentelési imája hangzott el. A gyülekezet fohását követően (Jövel, Szentlélek Úr Isten, 370.), Bölcskei Gusztáv tiszántúli püspök, a Magyarországi Református Egyház Zsinatának lelkes elnöke Lukács evangéliumából A gazdag és Lázár történetét idézte fel (Luk 16,19-31). Ábrahám és a gazdag beszélgetéséből a főtiszteletű úr értelmezésében részint a lángok közt gyótródó gazdag eszmélkedésére és belátására összpontosított, hogy tudniillik az ő elrontott élete megmutatta neki is, mi a kötelessége Isten népének. A Törvény szerint járni és cselekedni, és az Urban bízva, az ő segítségével ad-

ni a rászorulóknak. Aki nélkül ez nem is sikerülhet, hiszen ha a rászoruló Mózésre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki, mint a dolog teljes súlyát átélő gazdag kívánná, feltámad a halottak közül, s visszatér az élők közé (Luk 16,31).

Az értelmezés másik szálán Bölcskei Gusztáv a toronyszentelésre mint örömnemre mutatott rá. Mert a torony jel, égre mutató jele annak, hogy itt vagyunk. Igen, láthatónak kell lenni, ez nagyon fontos. Az igazi kérdés azonban az, hogy aki a jelet észreveszi, kiket talál itt? Olyanokat-e, akik észreveszik a belépő szükségét, s képesek megszólítani őt, adni neki valamit a maguk keveséből, vagyis a Törvény szerint járnak és cselekednek-e.

Folytatás a 6. oldalon

**Folytatás az 5. oldalról
(A megszentelés)**

Ezen áll minden. Kicsi vagy nagy gyülekezet, de mi az, ami a belépőnek láthatóvá válik belőlük? A nagyon megérintett gyülekezet mélyről felszakadó ráfelelő éneke (Áldjad én lelkem a dicsőség erős királyát 264.) semmi kétséget sem hagyott a felől, hogy nemcsak megértette Isten ígését, de azonosult is vele.

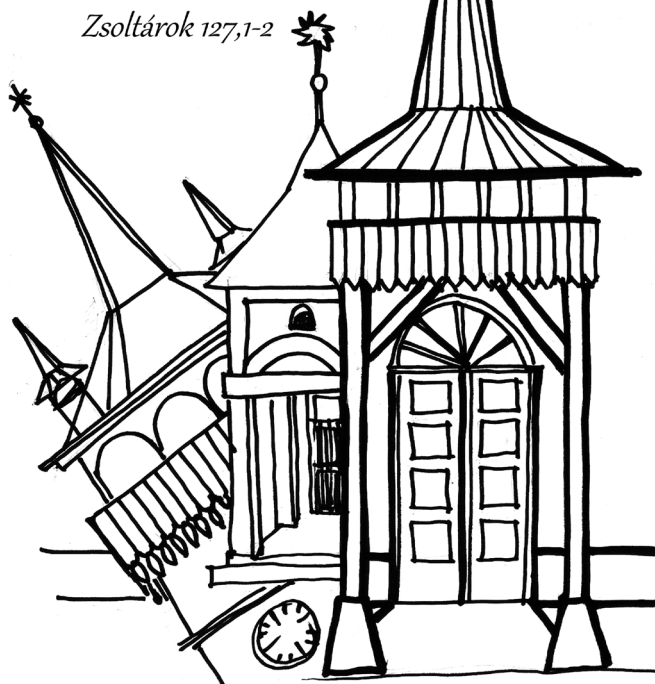
A liturgia finoman kimunkált logikájába szövődött a többekkel kiegészült, megragadóan energikus énekkar szolgálata (Hogyha az Úr nem építi...), majd Dr. Nagy Sándor főgondnok úr köszöntője, aki jeles vendégeinket, többek között Bölcskei Gusztávot, Si-

monfi Sándort, Jákób János tábori püspököt, Karácsony Gergelyt, a XIV. kerület, a gyülekezetnek sokféleképpen segítségére siető VIII. kerületi polgármestert, Kocsis Mátét, a gyülekezettel évtizedek óta szoros kapcsolatot tartó Bajcsy Lajos atyát, a Lisieux-i Szent Teréz templom plébánosát, valamint a torony tervezőjét, Vilmányi Juditot és építőjét Molnár Józsefet üdvözölte. Megemlékezett azokról, akik a gyülekezet történetében jelentős szerepet játszottak: az erdélyi menekülteket gyűjtő, belőlük gyülekezetet szervező Megyaszy Mihály nagytiszteletű úrról, s leszármazottairól, akiknek, különösen az utóbbi években köszönhet sokat a gyülekezet.

Folytatás a 7. oldalon

*„Ha az Úr nem építi a házat,
hiába fáradoznak az építők.
Ha az Úr nem őrzi a várost,
hiába vigyáznak rá az őrök.
Hiába keltek korán, és feküsztek későn:
fáradtsággal szerzett kenyeret esztek.
De akit az Úr szeret,
annak álmában is ad eleget.”*

Zsoltárok 127,1-2



1924 - 1954 - 2014

HÁLAADÓ ISTENTISZTELET, TÖRÖKÖR, 2014. NOVEMBER 22.

Rácz Katalin: Emléklap

6 TÖRÖKÖR

**Folytatás az 5. oldalról
(Hírek)**

Az idén az Év Könyve díjat Fekete Károly debreceni professzor nyerte el A Heidelbergi Káté magyarázata című művével. Az Aranygyűrűs teológiai doktori díjat Németh Dávid, a Károli Gáspár Református Egyetem teológiai professzora kapta. Az elismerést különösen 2012-ben Pasztorálanthropológia című monográfiájával érdemelte ki. Átadták a Dobos Károly Lelkészi Díjat. Ezt a kitüntetést a Tiszakarádi Református Egyházköztség lelkipásztora, Egeresi László és a Zarályánban szolgáló tiszteletes, Kónya József nyerte el. A Magyarországi Református Egyházban végzett gyülekezeti diakóniai szolgálatot elismerő Kiss Ferenc díjra Csenki Zsuzsanna - Budapest- Budai Református Egyházközsegtől, illetve posztumusz Vágó Sándorné, a Hosszúpályi Református Egyházközsegtől bizonyult érdeemesnek. A Juhász Zsófia-díj a Magyarországi Református Egyházban végzett intézményes diakóniai szolgálatért adható. Ebben az évben két szolgálattevő kapja a díjat: Marján Évának (Méliusz Juhász Péter Református Idősek Otthona) és Márkus Gábornak (Tiszta Forrás Alapítvány) ítelték oda. (reformatus.hu)

Megjegyzések

Czanik Péter

A Törökör ez évi augusztusi számában Egy rejtélyes portré címmel, a gyülekezet értékeit áttekintő sorozatban jelent meg a templommal szemben látható mellszoborról szóló cikk. A portré bronz mását a cikk szerzője Tiszaföldváron találta meg. Varga Lajos Márton, a körülményekből, nyilván az eligazító feljegyzések híján, arra következtetett, hogy ezt a – ajándékként kaptuk a Százados úti művésztelepen élő Kossuth-díjas szobrásztól, Ungvári Lajostól. Nem így történt. Még a nyolcvanas években barátkoztam össze Gömbös László szobrászművésszel, aki akkor a művésztelepen lakott. Ő mondta el, hogy amikor már bronzba öntötték egy szobrot, a gipszminta elveszti értékét a művészek számára, és általában könnyűszerrel megválnak tőle (ha akadnak is kivételek). Így juthatott hozzá elődöm (Szemenyei Sándor) azokhoz a darabokhoz, amelyekkel az udvart díszítette. Azt is elmondta, hogy ezek a darabok a szabadban nem sokáig bírják, nem csoda hát, hogy az egyik tönkrement. Rögtön fel is ajánlotta, hogy szerez helyette egy másikat. Ez lett a kérdéses szobor. Ezt, ha jól emlékszem, az alkotó hagyatékából kapta, akinek tehát semmi köze nem volt gyülekezetünkhöz. Gömbös Lászlót is a személyes kapcsolat motiválta.

Folytatás a 7. oldalon

Folytatás a 6. oldalról (Megjegyzések)

Néhány megjegyzést fűzök a törökőri szolgálatom idejét bemutató Kilencvenes évek című cikkhez, a gyülekezetünk történetéről szóló sorozat megjelent darabjához is. Először: a tetőtér beépítése nem azért kezdődött, mert holland testvéreink valamiféle támaszpontot akartak létrehozni; a kilencvenes évek végén már ilyesmire náluk senki nem gondolt. A dolog az én tervem volt. Ha a lelkeszlakást sikerül fölvenni a tetőtérbe, akkor bőséges és kényelmes hely marad odalenn a gyülekezetnek. Ezért is csináltattam tetőablakokat, amikor néhány évvel korábban úgyis javítani kellett a tetőt. Jegyezzük fel annak a holland lelkesznek a nevét, aki segített benne: Janus Edelmann, felesége Maria. Ő nem ács, ahogy a cikk állítja, hanem asztalos-mesterséget tanult korábban. Végigtelefonálta holland ismerőseimet, hogy 25 éves házassági évfordulónkra (1999) lepjenek meg azzal, hogy adakoznak a tetőtér beépítésére. Sajnos, „segélyt” már neki sem sikerült szereznie, ezért kellett a vállalkozást abbahagyni. Okafogyottá nem vált a dolog, hiszen a lelkeszlakás a mai napig a földszinten van. Ami pénzt pedig még sikerült szereznem, azt elvittek a folyamatosan jelentkező sürgős javítani valók.

Másodszor. Az ifjúság valóban elfogyott. Ennek okára a cikk nem ad magyarázatot. Magam a fejleményt a szanalásoknak, a kényszerű elköltöztetéseknek tulajdonítom, amelyek következményeként annyira lecsökkent a gyülekezet lélekszáma, hogy a maradéknak már nem lehetett annyi korosztályos gyereke, amennyiből összeszedhettünk volna egy bibliaórára valót. A jelenlegi ifi korosztály akkor még gyermek-istentiszteletre járt. A korábbi társaság szülei sem laktak a gyülekezet területén, ezért aztán, amikor tanulmányaikat befejezték, szétszóródtak.

Harmadszor: esperesi ciklusom valóban 1996-ban járt volna le, de én már 94-ben lemondtam. Meg akartam még néhány könyvet írni, amit esperesség mellett nem lehetett.

ALKALMAINK

Hetente

Istentisztelet, vasárnap 10.00
Gyermek-istentisztelet, vasárnap 10.00
Énekkari próba, vasárnap 9.00
Baba-mama-kör, szerda 10.00-11.00
Bibliaóra, csütörtök, 17.30-19.00
PICI, péntek 17.30-19.00

Dec. 22. és jan. 4. között
hétközi alkalmaink elmaradnak.

További alkalmaink:

Házi csoport (kéthetente)
december 10., szerda 17.30-19.00
január 7., szerda 17.30-19.00
január 21., szerda 17.30-19.00

Folytatás a 8. oldalon



Bölcskei Gusztáv a hálaadó istentiszteleten

Folytatás a 6. oldalról (A megszentelés)

Nagy hatású lelkeszeinkről, Boross Gézáról, Czanik Péterről, valamint Boross Gézánéről és Czanik Péternéről, akiknek szolgálata ugyancsak sokat formált ennek a közösségnek az arculatán.

A Gulyás kvartett szolgálata után (Emlékezz vissza az útra...) Balássy András nagytiszteletű úr mutatta be azt az emléklapot, Rácz Katalinnak, az egyházköztség iratterjesztőjének remek munkáját, amely a közösség történetének sorsalakító évszámait nevezi meg és fogja közös ívbe. Az alapítását, 1924-et, az önálló gyülekezetté válását, 1954-et, és az elmúlt 60 év legnagyobb vállalkozásának, az eklézsia külső

felújításának és a torony megépítésének dátumáét, 2014-et. Szép metaforával az idő múlását és a gyülekezet állhatatosan termékeny életének eseményeit rendezti nagyobb egységbe a felidézett három építménnyel. Az emléklapokat dr. Nagy Sándor főgondnok úr adta át elismerésül is a tucatsnyi érintettnek. Az istentisztelet mondandójának összefoglalásaként megint csak a gyülekezet elkötelezettségét kifejező erővel hangzott fel 398. énekünk: Úr lesz a Jézus mindenütt! A gyülekezet végül a kapu elé vonult, ahol a Himnusz eléneklése közben Simonfi Sándor esperes átvágta az alapító erdélyiekre is emlékező torony lábait összekötő nemzeti szalagot. A délután bensőséges szeretetvendégséggel zárult.

Lassan csiszolgat az Úr

Soós Tamás

Engem édesanyám tanított meg imádkozni. Nevelésemet édesapám folytatta, aki a törökőri gyülekezet presbitere volt. Én attól, amerre ő elindított, húzódoztam. Nincs mit szépíteni a dolgon: csak az ő unszolására kezdtem templomba járni, és az ő akart tartott ezen az úton mindaddig, amíg – magam sem tudtam megfejtetni miért és hogyan, de

egyszer csak az Úr lett számomra fontosabb mindannál, ami korábban másfelé csábított volna. Vagyis valamiféle hitre jutottam. Ezen sokat gondolkodtam. Alighanem benne volt a változásban édesanyám. Nagyon is! Az ő példája. Amire aztán időről időre ráerősített édesapám. Fogalmazhatnék úgy, hogy igent mondtam Istennek. Elfogadtam őt, bizalommal fordultam hozzá, és engedelmeskedni akartam neki.

Folytatás a 8. oldalon

Folytatás a 7. oldalról
(Lassan csiszolgat az Úr)

És ezen a ponton, a konfirmáció után, hosszú folyamat kezdődött el, tart is mindmáig. Lassan csiszolgat az Úr. Vagy én lennék túlságosan kemény anyagból?

Cselekvő ember vagyok. Noha olykor bizony jobb volna, ha nem cselekednék, és ha mégis, akkor csak a mi Atyánk akarata szerint, ahogy írva van. Csak hát ehhez sok minden kellene, ahogy hallottuk is a legutóbbi prédikációban Dávid kapcsán, aki Saul és a filiszteusok közé szorulva bármit tesz, becsületét és életét kockáztatja. De képes várni, nem cselekedni, és Isten segítségével kiszabadulni a csapdából. Próbálok én is várni, nem erőltetni, amit szeretnék, míg ki nem derül, mit akar az Úr. Jobb vele tartani. Csak hát megérthetjük-e mindig ezt az akaratot? És ha félreértjük? Vagy máskor, épp ellenkezőleg, nagyon is világos az akarata, csak hát, ha mondjuk, sehogy sincs ínyemre a do-



Igent mondtam Istennek. Elfogadtam őt, bizalommal fordultam hozzá, és engedelmeskedni akartam neki.

log, ugyanúgy szöknék előle, akár Jónás. Lehetetlen persze. Azért, mert szeretem, s azért is, mert az engedetlenség bűn.

Abban, hogy legalább idáig eljutottam sokat köszönhetek Törökörnek. A lelkészeknek. Boross Géza bácsinak, Czanik Péter bácsinak, Balássy Andrásnak. Bennük mintha a valamikori hitvallók lettek volna és lennének jelen most is. Ők nem magukat akarták és akarják megszerettetni, hanem az Igét, az Ige igazságát, és a gyülekezetet megnyitni erre az igazságra, az Igéből áradó szeretetre. Ezért mondhatom, hogy sokat kaptam tőlük én is. Meg a gyülekezettől. Törtem eleget a fejem azon, mivel jellemezhetném a törökőri közösséget. Azzal, hogy milyen jó

8 TÖRÖKÖR



Soós Tamás

az összetétele, sok szívem szerinti emberrel? Hogy hányféle szolgálatot vállal? Hogy milyen készséges az adakozókedve? Igen, ezekkel is. De engem az ragadott és ragad meg leginkább, ahogy énekel! Összehangzóan, egy szívvel, egy lélekkel. Így imádkozik. Így beszélget Istennel. Én azt hiszem, az ének, mint ima, a hit, a gyülekezet vallásosságának cselekedete. Boldog vagyok, hogy ilyenek a törökőriek. És hát van egy személyes okom is a kötődésre. Itt találtunk egymásra a feleségemmel, itt kelünk egybe, és újítottuk meg 25 év múltán házassági fogadalmukat.

Mégis megváltunk Törökörtől. Piliscsabára költöztünk, ide negyven kilométerre. Ezt a távolságot megtenni tömegközlekedéssel az adott forgalmi viszonyok közt olyan teher, amit három gyerekkel nem vállalhattunk. Igaz, volt autónk is, de azt el kellett adni, hogy legyen tüzelőnk. Különben is, őket sok minden kezdte odakötni a piliscsabaikhoz. Közben a gyerekek felnőttek, s mi engedhettünk a szívünknek. Visszajöttünk. És mintha nem telt volna el 10-15 év, ugyanaz a szeretet, figyelem, segítőkészség fogadott bennünket, mint amitől megváltunk. Hazaértünk. Itthon vagyunk.

Folytatás a 7. oldalról
(Alkalmaink)

Te-TRISZ (hónap második szombat)
december 13., 10.00-16.00
január 10., 10.00-16.00

Ünnepi istentiszteletek

Karácsonyest: dec. 24. 15.00
Karácsony I. napja: dec. 25. 10.00 ÚRV
Karácsony II. napja: dec. 26. 10.00 ÚRV
Őév: dec. 31. 18.00
Újév: jan. 1. 10.00

Gyülekezeti délutánok

Karácsonyi: dec. 22. 16.00-18.00
Ökumenikus imaheti: jan. 19. 16.00-18.00

Lelkészi fogadóórák:

kedd: 17.00-19.00
szerda: 15.00-17.00
csütörtök: 15.00-17.00
A fenti időpontokban – a lehetőségekhez mérten – mindig igyekszünk rendelkezésre állni.
További időpontok telefonon egyeztetethetők.

Lelkipásztor: Balássy András

telefon: 333-1942
mobil: 30-638-4719
e-mail: torokor@bpszak.hu
honlap: www.torokor.hu



IMPRESSZUM

TÖRÖKÖR

2014. december

A Budapest-Törökőri Református Egyházközség lapja.
Kiadja a Presbitérium.
Felelős kiadó: Balássy András

E számban közreműködtek:

Balássy András
Czanik András
Czanik Péter
Soós Tamás
Varga Lajos Márton